

De Zesde Trap

De Zesde Trap

Babak Taheri

Vertaler: Rahmat Zaheri

Schrijver: Babak Taheri
Vertaler: Rahmat Zaheri
Coverontwerp:
ISBN: 9789465201016
© Babak Taheri

Proloog

Saïd, een man van rond de vijftig, kwam hijgend bovenaan de Zesde Trap in de wijk Joeseffabad, Teheran. Hij stopte even, haalde diep adem en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Dit was zijn plek, de plaats waar hij altijd heen ging om zijn hoofd leeg te maken en zijn gedachten op een rijtje te zetten. Achter hem zag hij de oude, versleten marmeren treden, met randen die door de tijd waren beschadigd. Aan beide kanten stonden zowel oude als nieuwe gebouwen, die stilletjes herinnerden aan de vele mensen die op dit pad in de loop der jaren hadden gelopen.

In de verte lag een park op een heuveltop, een groene oase te midden van de drukte van de stad. Achter het park was de besneeuwde top van de Damavand-berg duidelijk zichtbaar tegen de lucht, hoog en trots. Een smal, helder beekje stroomde vanaf de berg door het landschap, omringd door esdoorns met dikke bladeren. Hun takken vormden een soort dak boven de beek.

Saïds blik viel op de Mostofistraat, bovenaan de trap. Een klein beekje stroomde over het pad, omringd door grote esdoornbomen die het zonlicht gedeeltelijk blokkeerden. Schaduwen dansten op de traptreden, terwijl het water ruisend naar de smalle goot bij de Absharstraat liep.

In de koele schaduw van een muur lag een witte zwerfkat, rustig en moe, alsof hij de hitte had weerstaan. Toch bewogen zijn oren snel bij elk geluid dat de stilte doorbrak.

Op z'n warme zomer-middag lag het pad er rustig en verlaten bij. Slechts een paar wandelaars waagden zich in de hitte, hun gezichten glanzend van het zweet terwijl ze langzaam vooruitkwamen. Tussen hen liep een jonge moeder met haar dochtertje. Het meisje, vrolijk in een kleurrijke jurk en met een rugzak vol stripfiguren, huppelde lichtjes de trappen op. Ze straalde van energie, een groot contrast met haar moeder, die een zware zwarte mantel en een donkerblauwe hijab droeg. De zon maakte het voor haar nog warmer.

Toen ze langs Saïd liepen, keek het meisje nieuwsgierig naar hem. Haar grote ogen stonden open en onbevangen. Ze schonk hem een brede, spontane glimlach. Heel even voelde Saïd hoe er ook een glimlach op zijn gezicht verscheen, maar hij keek snel weg. Hij wilde de moeder niet in verlegenheid brengen – hij wist welke regels hier golden.

Het vrolijke getjilp van de mussen klonk uit de takken en mengde zich met het geruis van het water in de beek, wat samen een rustgevend geheel vormde, als een stem uit het verleden. De zoete geur van jasmijn dreef op de warme wind en bracht een vleugje weemoed mee. Saïd sloot zijn ogen en haalde diep adem. Een zachte, bitterzoete nostalgie overspoelde hem. Zachtjes fluisterde hij: 'Oh, Fariba, mijn liefste... waar ben je?'

Hoofdstuk 1

Saïd pakte een sigaret uit de borstzak van zijn overhemd, stak hem aan en nam een diepe hijs. Even hield hij de rook binnen voordat hij die langzaam weer uitblies. Terwijl de zon het landschap in een warme, gouden gloed zette, keek hij uit over De Zesde Trap. Zijn gedachten dwaalden af naar vroeger.

Saïd was de jongste van vier kinderen: drie jongens en een meisje. Zijn vader kwam uit een groot gezin van zeven kinderen, met zes broers en een zus. Ze groeiden op in Mazandaran, een groene provincie aan de zuidkust van de Kaspische Zee.

Het gezin van Saïds vader had een moeilijke tijd. Zijn opa overleed nadat hij van een dak viel terwijl hij aan het timmeren was. Hierdoor moest de oudste zoon, die pas vijftien was, de zorg voor het gezin op zich nemen. Samen met hun moeder deed hij er alles aan om zijn jongere broers en zus groot te brengen.

Saïds vader was de enige in zijn familie die naar school kon gaan. Omdat er in zijn dorp geen school was, moest hij naar de stad. Daar woonde hij bij een gastgezin om onderwijs te volgen. Het was bijzonder dat hij zijn basisschool kon afronden, want in die tijd was dat zeldzaam. Die opleiding veranderde later zijn leven. De band met zijn broers en zus bleef sterk. Ze hielpen elkaar om te overleven en vergaten die les nooit.

Op zijn dertigste vertrok Saïds vader naar Teheran, de hoofdstad, om een beter leven op te bouwen. Hij vond werk als ambtenaar en klom langzaam op. In zijn vrije tijd las hij alles wat hij kon vinden: kranten, tijdschriften en boeken van schrijvers zoals Victor Hugo. Zijn liefde voor literatuur had invloed op het hele gezin. Er stond altijd een boekenkast vol in huis, ook al had niet iedereen tijd of interesse om te lezen.

In zijn jeugd had de vader van Saïd sympathie voor de communistische partij. Maar na de militaire coup in 1953 veranderde hij van politieke voorkeur en werd hij een aanhanger van de nationalistische partij, Djebheye Mellie. Hij wilde nooit lid worden van een partij; hij wilde liever onafhankelijk blijven. Hij was trots op de middenklassepositie die hij had bereikt en liet dat graag aan anderen zien.

Saïds familie hield veel van elkaar door de zorg en hulp die ze aan elkaar gaven. Saïds vader haalde een paar van zijn neefjes naar de stad en zorgde ervoor dat ze werk en onderwijs kregen. Hij kreeg veel dankbaarheid voor wat hij deed, en dat bleef voelen, vooral tijdens de zomervakanties in zijn geboorteplaats Mazandaran. Zijn kinderen werden daar altijd hartelijk ontvangen. Ze zwommen in rivieren, gingen naar het strand en maakten lange wandelingen in de bossen. Deze momenten maakten een grote indruk op Saïd.

In Teheran was Saïds vader streng voor zijn kinderen en wilde hij niet dat ze omgingen met de losbandige kinderen uit de buurt. Hij was bang dat die hen slechte slecht zouden

beïnvloeden. Hij had grote dromen voor zijn kinderen en wilde dat ze allemaal arts zouden worden. Zelfs als ze een ingenieursopleiding zouden volgen, vond hij dat niet genoeg. Terwijl Saïds vader streng was, probeerde hun moeder een balans te vinden. Ze nam de kinderen vaak mee naar parken in betere buurten, waar ze vrij konden spelen. Maar de kinderen negeerden vaak de regels van hun vader. Zodra hij niet thuis was, speelden ze stiekem met de kinderen uit de buurt.

Saïd was altijd een beetje het zorgenkind geweest. Hij was de enige zoon die zijn eindexamen niet in één keer had gehaald en twee vakken moest overdoen. De teleurstelling van zijn vader drukte zwaar op hem, en hij kon het gevoel van falen maar moeilijk van zich afzetten.

Na de middelbare school ging Saïd naar de universiteit van Teheran om een opleiding tot operatieassistent te volgen. Daar leerde hij Fariba kennen, het mooiste meisje van de klas. Haar gezicht was zacht en symmetrisch, haar grote bruine ogen vertelden veel. Haar bewegingen waren elegant en ze had iets mysterieus dat Saïd volledig in haar ban hield. In de klas kon hij zijn ogen nauwelijks van haar afhouden.

Tijdens de les keek Saïd soms stiekem naar haar, maar hij wist niet goed hoe hij haar moest aanspreken. Elke keer als een andere jongen met haar sprak, voelde hij zich jaloers. Het leek wel alsof iedereen een kans kreeg om haar beter te leren kennen, behalve hij.

In de eerste twee maanden van hun studie haakten veel studenten al af. Sommigen vonden de opleiding te zwaar, anderen besloten iets anders te gaan doen. Saïd dacht er niet over om te stoppen. Hoe zou hij bij Fariba uit de buurt kunnen blijven? Ze was de reden dat hij elke dag gemotiveerd naar de universiteit ging. Alleen al in haar nabijheid zijn, was genoeg voor Saïd.

De wereld buiten de universiteit stond in brand. Zes maanden na het begin van Saïds studie brak de oorlog tussen Iran en Irak uit. Deze oorlog zou acht jaar duren en het land diep veranderen. Elke dag vielen er duizenden doden aan de Iraanse kant. Soldaten en vrijwilligers, waaronder veel jonge jongens, werden naar de frontlinie gestuurd. De regering maakte volop gebruik van propaganda. Geestelijken vertelden overal dat de dood op het slagveld betekende dat je direct naar het paradijs ging, en miljoenen Iraniërs geloofden dat. Ouders stuurden hun zoons vol trots en overtuiging naar de oorlog, in de hoop dat ze roem en eer zouden behalen.

In steden en dorpen werden elke dag doden begraven. Martelaren, die door de mensen geëerd werden, waren overal zichtbaar in het straatbeeld. Het land leed onder chaos en verdriet.

Op een dag kwam er een oproep van de overheid waarin stond dat alle mannelijke studenten in medische richtingen, waaronder Saïd, zich moesten melden om zes maanden lang gewonden te helpen aan de frontlinie. Ze hadden geen keuze.

Saïd pakte snel zijn spullen en vertrok samen met zijn vriend Mehran naar het oorlogsgebied, zonder ooit de moed te hebben om met Fariba te praten. Ze werden eerst met de bus naar een stad in West-Iran gebracht en daarna met een legervoertuig naar een veldhospitaal aan de frontlinie. Het hospitaal lag in een vallei, goed verstopt tussen de bergen.

Toen ze aankwamen, werden ze naar een tent gebracht waar ze even konden rusten tussen de diensten door. Maar rust was er nauwelijks. De dagen waren gevuld met operaties, het verbinden van wonden en pogingen om levens te redden. Gewonden werden constant binnengebracht, vaak in zeer slechte toestand. Het werk was zwaar, maar Saïd en Mehran leerden er veel van en deden waardevolle ervaring op.

Op een donkere nacht kwam het bevel om het ziekenhuis te verlaten. De vijand was te dichtbij gekomen. Patiënten, personeel en de apparatuur moesten snel weg. Maar er waren drie zwaargewonde soldaten die niet mee konden, omdat er geen ruimte meer was in de voertuigen.

Saïd en Mehran stonden machteloos. Het geluid van granaten werd steeds harder en de grond trilde. 'We moeten nu gaan,' zei een officier. Maar Saïd keek naar de drie gewonden op de grond. Hij wilde hen niet op hun lot achterlaten.

'We nemen ze mee,' zei hij vastberaden tegen Mehran. Ondanks het gevaar en hun vermoeidheid sleepten ze de drie gewonden vijf kilometer verder, weg van het gevecht. Bij een veilige plek vonden ze een boer met een oude vrachtwagen. Hij

bracht de gewonden naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Dankzij Saïds moed overleefden de drie soldaten. Toen hij thuiskwam, kreeg hij een officiële onderscheiding voor zijn dapperheid.

Na zijn dienstplicht ging Saïd terug naar de universiteit, maar Fariba was er niet meer. Ze had haar studie afgerond en werkte nu in een ziekenhuis.

Saïd besloot een bijbaantje te nemen om zijn studieschuld af te lossen. Zijn mentor regelde dat hij in een ziekenhuis kon werken. Tot zijn verbazing was het precies hetzelfde ziekenhuis waar Fariba werkte.

Op zijn eerste werkdag werd hij rondgeleid door de hoofdverpleegkundige, een vrouw van middelbare leeftijd met een vrolijke blik. Ze bracht hem naar de afdeling chirurgie. Toen ze een deur opende, zat Fariba achter een bureau, druk bezig met papierwerk.

Saïd bleef even staan. Zijn hart sloeg een slag over. De hoofdverpleegkundige lachte en zei lachend: 'Kijk, Fariba. Ik heb een knappe student voor je meegenomen om je team te helpen. Wie weet, misschien klikt het wel tussen jullie.'

Fariba keek op, haar blik kruiste de zijne. Voor het eerst in lange tijd verscheen er een glimlach op Saïds gezicht. Fariba bloosde lichtjes en zei verlegen: 'Ja, ik ken hem. Hij was een van mijn medestudenten.'

Saïds hart maakte een sprongetje. De warme gloed die haar woorden teweegbrachten, was onmiskenbaar. Hij glimlachte voorzichtig, terwijl de woorden van de hoofdverpleegkundige in zijn hoofd bleven nagalmen.

De hoofdverpleegkundige trok haar wenkbrauwen op en vroeg nieuwsgierig aan Fariba: ‘Hoe kan dat nou? Jij hebt al een baan, terwijl hij nog studeert?’ Saïd legde kalm uit: ‘Ik moest naar de frontlinie om gewonde militairen te helpen. Daardoor liep ik vertraging op.’

De hoofdverpleegkundige knikte begrijpend. Toch kon ze het niet laten om te zeggen: ‘Aha, dus je gaat je werk hier ook zeker op z’n militairs aanpakken?’ Saïd grijnsde en antwoordde met enthousiasme: ‘Ik beloof dat ik mijn uiterste best zal doen.’

De ontspannen sfeer maakte het moment minder zwaar. Fariba keek Saïd even aan, een blik die veel zei—alsof ze zijn enthousiasme waardeerde.

Saïd deed er alles aan om indruk te maken, zowel op Fariba als op zijn collega’s. Door zijn ervaring aan het front presteerde hij beter dan verwacht. Hij werkte snel, efficiënt en bleef kalm onder druk, iets wat niet onopgemerkt bleef in de operatiekamer. Fariba leek dat te waarderen, al liet ze het nauwelijks merken.

Stagiaires werden volgens vaste regels ingedeeld bij verschillende operaties, zodat ze brede ervaring opdeden. Toch zorgde Saïd er altijd voor dat hij in de operatiekamer van Fariba

terechtkwam. Soms werkte hij zelfs onbetaald, alleen om dicht bij haar te zijn. Op dagen dat Fariba er niet was, voelde het ziekenhuis leeg en oersaai voor Saïd.

Zijn gevoelens voor haar groeiden met de dag. Ze was als een oase in de woestijn van zijn gedachten. Maar Fariba hield afstand. Ze begon door te krijgen dat Saïd verliefd op haar was, maar ze deed er niets mee.

Saïd had een goede band met zijn collega's, vooral met Nasrin, een warme vrouw van middelbare leeftijd die als zijn mentor fungeerde. Een andere collega, Katajoen, werkte als anesthesieassistent en was een goede vriendin van Nasrin. Katajoen deelde Saïds passie voor muziek en bespeelde de Setar, een traditioneel snaarinstrument. Haar man was een ervaren muzikant. Dankzij hen leerde Saïd wat echte vriendschap betekende.

Nasrin en Katajoen merkten al snel dat Saïd gevoelens had voor Fariba. Ze plaagden hem er regelmatig mee, maar altijd op een lieve en speelse manier.

Op een dag zei Nasrin tegen hem: 'Saïd, je bent zo'n fijne jongen. Kijk eens om je heen, er werken hier genoeg leuke meiden die bij je passen. Is het niet tijd om een leuke vrouw te vinden en je eigen thuis te creëren?'

Saïd voelde zijn wangen warm worden en wist dat zijn onhandigheid hem had verraden. Nasrin glimlachte en ging

verder: 'En hoe zit het met Fariba? Ze is toch een geweldig meisje?'

Saïd schudde snel zijn hoofd. 'Nee, er is echt niets tussen ons,' zei hij met een nerveuze lach. 'Laat het maar gaan. Ze is fantastisch, maar het gaat nooit iets worden.' Nasrin keek hem met een veelbetekenende blik aan, maar zei niets meer.

Een paar weken later kwam Fariba zelf naar hem toe. Ze hield een lijst in haar hand en keek hem peilend aan. 'Hé, Saïd. Er komt een plek vrij in het nachtteam. Heb je interesse? Ik kan het voor je regelen met personeelszaken.' Saïd hoefde geen seconde na te denken. 'Dat lijkt me geweldig,' zei hij meteen. Vanaf die dag werkte hij 's nachts samen met Fariba.

De lange, stille uren in het ziekenhuis voelden als een geschenk. Het nachtteam was klein, maar hecht. Een van Saïds collega's was Madjid, een vriendelijke en tengere jongen uit Zuid-Iran. Hij had een lichte bruine huid en studeerde anesthesie. Hij werkte alleen in het weekend.

Op rustige nachten maakten Saïd en Madjid vaak een wandeling door de grote tuin van het ziekenhuis. Onder de fonkelende sterren praatten ze over hun dromen en de toekomst. Maar in Saïds hoofd draaide alles om één droom: Fariba.

Ali Reza, een andere collega, kwam uit Teheran. Hij was een paar jaar ouder dan Saïd en had grijze ogen en half grijs haar.

Met zijn vrolijke energie en typisch Teherans accent wist hij overall een grap van te maken, zelfs bij serieuze onderwerpen. Hassan, afkomstig uit Tabriz in de provincie Azerbeidzjan, bracht met zijn krachtige stem en humor leven in de nacht. Zijn grappige uitspraken en accent zorgden voor een opgewekte sfeer, zelfs tijdens de zwaarste diensten.

Na twee weken voelde Saïd zich helemaal thuis in het nachtteam van Fariba. De warmte en gezelligheid onder de collega's maakten het werk eerder een vriendenclub dan een baan.

Tijdens rustige momenten in de operatiekamer trok het team vaak naar de kantine. Daar praatten ze over van alles: herinneringen, grappige verhalen en dagelijkse dingen. Saïd vond het altijd gezellig, vooral als Fariba erbij was. Haar aanwezigheid gaf hem nieuwe energie, zelfs tijdens de langste operaties.

Buiten het ziekenhuis had Saïd een goede vriend, Mehran. Samen deelden ze hun liefde voor muziek en literatuur. Mehran las graag poëzie en romans, zelfs toen ze aan het werk waren in het veldhospitaal. Zijn zelfverzekerdheid en levensstijl inspireerden Saïd. Tijdens hun militaire dienst maakten ze lange wandelingen in de bergen rond het hospitaal. Ondanks het gevaar van beschietingen genoten ze van de rust van de natuur, terwijl in de verte explosies klonken.

Op een dag nam Mehran Saïd mee naar een familielid dat professioneel Tar speelde, een soort gitaar met een warme klank. Voor Saïd was het een echte openbaring. Hij werd meteen verliefd op het instrument en besloot ervoor te sparen. Vanaf dat moment voelde hij zich meer verbonden met de muziek dan ooit.

Na zijn werk volgde Saïd Engelse taallessen om betere kansen te krijgen op een baan eventueel in het buitenland. Tot zijn verrassing zat Fariba in dezelfde avondklas. Haar aanwezigheid gaf hem extra motivatie om door te zetten.

In het ziekenhuis merkte Saïd dat Fariba tijdens pauzes vaak in een hoek zat te schrijven. Ze leek in gedachten verzonken, alsof ze ergens mee worstelde. Hij kon het niet langer aanzien en vroeg haar tijdens een avonddienst voorzichtig: 'Fariba, gaat het wel goed? Je lijkt zo verdrietig. Heeft iemand je gekwetst?' Fariba glimlachte flauwtjes. 'Nee, echt niet. Het is niets bijzonders.' Maar Saïd liet het er niet bij. 'Waarom schrijf je dan steeds? Het lijkt alsof je ergens meezit. Kan ik iets voor je doen?' Fariba schudde haar hoofd en wuifde het weg. Maar Saïd bleef zich zorgen maken.

Op een rustige donderdagmiddag, tijdens de pauze op de taalschool, liep Saïd naar Fariba toe. Even aarzelde hij, maar toen zei hij: 'Kunnen we na de les even praten? Het is belangrijk.' Zijn stem trilde een beetje. Hij had nog nooit eerder met een meisje afgesproken en voelde zijn hart bonken. Toch probeerde hij kalm te blijven. De laatste les ging langs hem

heen. Zodra de bel ging, rende hij naar buiten en verstopte zich achter een grote boom. Hij wachtte ongeduldig. Toen hij Fariba tussen de andere cursisten zag lopen, haalde hij diep adem en stapte op haar af.

‘Wat is er?’ vroeg Fariba direct. Haar bruine ogen keken hem nieuwsgierig aan. ‘Wat wilde je zeggen, Saïd?’ Hij slikte en probeerde zijn zenuwen onder controle te houden. ‘Eerst wil ik je bedanken,’ zei hij zacht. ‘Dat je niet meteen nee hebt gezegd tegen mijn voorstel.’ Maar voordat hij verder kon praten, voelde hij de blikken van een paar meiden op zich gericht. Ze keken nieuwsgierig en misschien zelfs een beetje jaloers. Saïd verstijfde.

‘Kunnen we ergens anders heen?’ vroeg hij snel. Zijn ogen gingen van de meiden naar Fariba. Fariba trok haar wenkbrauwen op. ‘Waarom doe je zo geheimzinnig?’ vroeg ze, een beetje plagerig. ‘Het lijkt wel alsof je nog nooit met een meisje hebt afgesproken. Wat ben je verlegen!’

‘Ik vertel je straks alles,’ zei hij snel. ‘Maar niet hier. Kunnen we alsjeblieft gaan?’ Ze lachte zachtjes en knikte. ‘Oké, oké. Laten we gaan.’

Saïd voelde zich opgelucht. Hij nam haar mee naar zijn favoriete plek: De Zede Trap. Toen ze boven waren, draaide Fariba zich naar hem toe. Haar blik was scherp, maar niet onvriendelijk. ‘Nou,’ zei ze, ‘wat moest je me zo nodig vertellen?’

Precies op dat moment liep er iemand langs. Saïd hield meteen zijn mond en keek weg. Hij wilde niet dat een vreemde hun gesprek zou horen. Boos op zichzelf dacht hij: Waarom voel ik me zo ongemakkelijk? Waar komt mijn schaamte vandaan?

De straat achter het trappen pad was stil, en dat maakte de plek nog specialer. Het voelde intiem, bijna magisch. Even stonden ze zwijgend naast elkaar en keken naar de omgeving. Saïd wilde iets zeggen, maar de woorden kwamen niet. Het leek alsof alles wat hij zou zeggen, het moment zou verpesten. Uiteindelijk stelde hij voor om verder te lopen, de steile Mostofistraat in.

Het was fijn om samen te wandelen. Zo fijn, dat Saïd hoopte dat deze wandeling nooit zou eindigen. De straat was niet lang, maar hij leidde naar een klein park aan het einde. Een park dat leek te vertellen over een verleden. Een oud bord liet zien dat hier ooit een molen had gestaan, en een heldere beek stroomde zachtjes door het park, alsof die het verhaal bevestigde.

Hoge bomen – esdoorns, moerbeien en acacia's – stonden trots boven hen. Hun brede takken zorgden voor koele schaduw en gaven het park een rustige sfeer. In het midden lag een ronde tuin vol witte en rode rozen, die prachtig opvielen in het zonlicht. Het grindpad eromheen kraakte zachtjes onder hun voeten. Verspreid door het park stonden metalen bankjes, die uitnodigden om even te gaan zitten en te genieten.

Onder een moerbeiboom bleven ze staan. Voordat ze gingen zitten, bukte Saïd zich om de gevallen rode moerbeien op te rapen. Hij deed dit voorzichtig en legde ze neer tussen de buxusheggen, zodat de vogels ervan konden eten.

Een zacht briesje waaide door het park. Het ruiste door de takken en bracht verkoeling en de geur van rozen mee. Het leek alsof de tijd even stil stond en de drukte van de wereld ver weg was. Ze gingen zitten. Saïd voelde een rust die hij lang niet had gevoeld, maar ook een spanning. Dit moment voelde perfect, en hij wist dat hij nu zijn kans moest grijpen, anders zou het misschien nooit gebeuren.

De mussen sprongen vrolijk van tak naar tak en kwetterden alsof ze een druk gesprek voerden. Een paar witte libellen met bruine vlekken op hun vleugels fladderden sierlijk boven de bloemen, terwijl de bijen rustig nectar verzamelden. Onder de bank waar ze zaten, kwam een zwarte zwervkat zachtjes op het gras liggen.

Fariba boog zich naar de kat toe en stak haar hand uit. ‘Hallo, knapperd,’ zei ze zachtjes. Ze aaide voorzichtig over zijn kopje. De kat snoof even aan haar vingers en strekte zijn nek uit, met een blik die bijna smekend was. Maar Fariba had niets bij zich om hem te voeren.

Rondom hen stonden netjes gesnoeide buxushaagjes, die als een lage, groene muur het pad van de bank afschermden. Aan de rand van het pad hing een vijgenboom zijn takken laag over

de grond, wat de plek een wat wildere, natuurlijke sfeer gaf. Het geluid van de natuur – het rustige geritsel van bladeren, het gezoem van insecten – vulde de stilte. Het voelde alsof het park hen warm verwelkomde.

Saïd zat naast Fariba, zijn armen ontspannen over de rugleuning van de bank. Hij keek omhoog naar de bomen, zoekend naar de juiste woorden. Uiteindelijk brak hij de stilte. ‘Hou je van moerbeien, Fariba?’ vroeg hij. Ze keek hem aan, haar ogen vol nieuwsgierigheid. ‘Als je ze kunt plukken, graag,’ antwoordde ze met een glimlach.

Saïd grinnikte, trok zijn schoenen uit en klom op de bank. Hij strekte zijn arm uit en plukte een handvol donkerrode, sappige moerbeien van een lage tak. Toen hij weer ging zitten, schoof hij zijn voeten terug in zijn schoenen en gaf Fariba de bessen. ‘Alstublieft,’ zei hij met een speels serieuze toon. ‘Dit is de service tijdens onze eerste afspraak.’ Fariba glimlachte en pakte een moerbei uit zijn hand. Voorzichtig bracht ze de vrucht naar haar mond, bang dat het rode sap op haar kleren zou vallen. Terwijl ze proefde, klonk er plotseling een luid getjilp boven hen. Ze keken allebei omhoog.

Op een hoge tak zat een mannetjesmus. Hij cirkelde om een vrouwtje heen, zijn vleugels trilden terwijl hij voor haar zong. Maar het vrouwtje bleef stil, alsof ze zich niet gewonnen wilde geven. Na een paar pogingen gaf het mannetje het op en vloog weg. Het vrouwtje volgde hem kort daarna.

Saïd keek de mussen na. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Net zoals wij, dacht hij. Fariba keek snel weg, haar gezicht werd een beetje rood. Ze zuchtte zachtjes, alsof ze zichzelf moed insprak. 'Oké, Saïd,' zei ze uiteindelijk. 'Wil je nu eindelijk vertellen wat je tegen me wilde zeggen?'

Saïd voelde zijn hart bonzen. Hij wist dat hij niet langer kon wachten. Hij haalde diep adem, strekte zijn rug en keek haar aan. 'Fariba,' begon hij aarzelend, 'ik wil je iets vragen. Wil je met me trouwen?' Fariba keek hem aan. Er verscheen een brede glimlach op haar gezicht terwijl ze nog een moerbeï uit zijn hand pakte.

'Ik wist al lang dat je verliefd op me was,' zei ze zachtjes. Haar stem trilde een beetje, alsof ze zelf verbaasd was over haar eigen woorden. 'Ik had het al van een paar collega's gehoord. Eigenlijk had ik verwacht dat je me dit veel eerder zou vragen.' Een zware last viel van Saïds schouders. Het voelde alsof hij eindelijk vrij kon ademen, alsof de spanning van de afgelopen maanden plotseling was verdwenen. Hij glimlachte opgelucht, zijn gezicht zachter dan Fariba ooit had gezien.

Fariba keek hem aan, haar hoofd een beetje schuin. 'Wat vind je eigenlijk zo leuk aan mij?' vroeg ze, haar toon een beetje speels, maar haar ogen serieus. Saïd aarzelde niet. 'Alles,' zei hij simpel. Zijn stem klonk vastberaden, en hij leunde iets naar haar toe. 'Ik wil altijd bij je zijn. Als ik bij jou ben, heb ik niemand anders nodig. Ik wil zelfs dezelfde lucht inademen als jij. Bij jou voel ik me compleet.' Hij keek even rond in het park,

alsof de woorden daar makkelijker te vinden waren. ‘Weet je,’ ging hij verder, ‘er waren andere meisjes die mij leuk vonden, maar niemand trok mijn aandacht behalve jij. Jij bent de enige die mijn hart echt heeft gestolen. Ik wist niet eens dat ik zo iets kon voelen. Nu heb ik alles gezegd wat ik wilde zeggen.’

Maar toen glimlachte Saïd plotseling, alsof hij zich iets herinnerde. ‘Oh, wacht even. Er is nog iets wat ik je moet vertellen.’ Fariba keek nieuwsgierig. ‘Wat dan?’ vroeg ze zachtjes. Saïd leunde iets naar achteren en lachte nerveus. ‘Weet je nog die keer dat ik je vroeg of ik een foto van je vader mocht zien?’ Fariba knikte langzaam, haar gezicht vol vragen. ‘Dat vroeg ik niet zomaar,’ gaf Saïd toe. Zijn stem klonk nu zachter, alsof hij een geheim vertelde. ‘Een paar nachten daarvoor had ik een droom. Ik zag jou in een park, op een schommel zitten, en ik zat op een bankje. Naast me zat een man. Ik wist meteen dat het je vader moest zijn, ook al had ik hem nog nooit gezien. Hij zag hoe ik naar jou keek – verliefd, zo eerlijk als ik maar kon zijn. Toen zei hij: ‘Ga haar vertellen dat je van haar houdt. Niet één keer, maar zo vaak als nodig is. Ze zal je liefde uiteindelijk accepteren.’

Hij stopte even en keek haar aan. ‘En toen ik later die foto van je vader zag... Ik kon het niet geloven. Het was hém! Precies zoals in mijn droom. Alleen iets ouder.’

Fariba keek hem met grote ogen aan. Ze herinnerde dat moment nog goed. ‘Ja,’ zei ze zachtjes. ‘Ik zag dat je ontroerd was toen je naar die foto keek. Maar waarom zei je toen niets?’

Saïd haalde zijn schouders op, bijna een beetje verlegen. ‘Ik was bang dat je me niet zou geloven. Of dat je zou denken dat ik het verzon om indruk op je te maken. Je had me nooit verteld hoe je vader eruitzag, toch? Maar voor mij was dat moment een teken. Ik wist het zeker: wij horen bij elkaar. Het kon niet anders. Die gedachte gaf me zoveel rust.’

Fariba glimlachte, al bleef ze een beetje sceptisch. ‘De meeste jongens doen van alles om het hart van een meisje te winnen. Sommigen liegen zelfs. Maar jij? Waarom heb je geen enkele moeite gedaan? Geloof je echt in die romantische liefde die alleen in sprookjes bestaat?’

Saïd keek Fariba aan, alsof hij elk woord van haar zorgvuldig woog. ‘Geloof jij dan niet in romantiek?’ vroeg hij uiteindelijk. Fariba glimlachte en leunde wat achterover. ‘Volgens mij lees jij gewoon te veel romantische boeken,’ zei ze op een speelse toon. Haar ogen twinkelden terwijl ze hem vriendelijk aankeek. Saïd lachte mee. Voor het eerst voelde hij zich echt op zijn gemak bij haar.

Er viel een stilte tussen hen. Voor Saïd voelde het alsof de grond onder zijn voeten weggleed. Na een moment verbrak Fariba de stilte. ‘Weet je, Saïd, ik geef echt om je. Je bent mijn beste vriend, maar ik moet eerlijk tegen je zijn. Ik heb al heel lang plannen voor mijn toekomst. Ik heb ook andere huwelijksaanzoeken gehad, maar die mannen waren gewoon niet mijn type. Het is niet dat ik jou ongeschikt vind, maar ik ben vastbesloten om mijn eigen pad te volgen. Ik ben dit land

zo beu, vooral vanwege de beperkingen hier, vooral voor vrouwen. Ik verlang naar vrijheid, naar frisse lucht. Mijn plannen zijn al bekend bij mijn werkgever, het ziekenhuis. Misschien heb jij er ook iets over gehoord. En toch kom jij nu met dit aanzoek! Waarom, Saïd? Waarom doe je dit?’

Saïds wereld stortte in als een kaartenhuis. Hij liet zijn hoofd zakken en voelde een enorme zwaarte op zijn schouders. Zijn ademhaling werd sneller, zijn borst voelde benauwd, en zijn hart leek even stil te staan. Hij dacht: Waar sloeg die droom dan op? Was het gewoon een illusie? Ik had hier zo op gerekend.

Een stemmetje in zijn hoofd fluisterde: Je bent te laat, jongen. In je droom zei haar vader dat je snel moest handelen en niet moest opgeven tot ze jouw liefde zou accepteren. Je hebt gefaald, alweer. Zijn gedachten draaiden verder: Wat een dwaas ben ik. Waarom heb ik mijn hart aan haar verloren, terwijl ik al wist dat ze plannen had om te emigreren? De pijn van zijn eigen verwijt sneed diep.

Saïd keek Fariba opnieuw aan, alsof hij haar woorden nog eens wilde wegen. ‘Geloof jij dan niet in romantiek?’ vroeg hij nog een keer. Fariba glimlachte weer en leunde achterover. ‘Volgens mij lees jij gewoon te veel romantische boeken,’ zei ze opnieuw, met diezelfde speelse toon. Haar ogen twinkelden, en Saïd lachte mee, ook al voelde hij zich vanbinnen verscheurd. Fariba en Saïd stonden op van de bank en liepen zwiggend naar beneden. Ze wandelden door een rustig, smal straatje, waar de

schaduw van de bomen zacht op de stoep viel. De straat leek wel gemaakt voor romantische ontmoetingen. Saïd keek naar de stenen onder hun voeten en de bladeren op de grond. Hij dacht met een pijnlijke glimlach: misschien zijn deze straat en haar bomen stille getuigen geweest van vele 'nee's' die talloze Leylie's aan hun Madjnoenen hebbe gegeven. - Leylie en Madjnoen zijn in de Perzische literatuur net zoiets als Romeo en Julia in het Westen- .

Een oude man met warrig grijs haar en een wit T-shirt opende het raam van zijn appartement, waarschijnlijk vanwege de hitte. Hij bleef even staan en keek naar hen. Even later verdween hij achter een gaasgordijn. Saïd dacht dat alle bewoners van deze straat wel zouden weten wat voor mislukkeling hij in de liefde was. Die gedachte maakte hem nog somberder.

Ze liepen nog steeds samen, en Saïd hoopte stiekem dat deze wandeling nooit zou eindigen. Hij droomde van een wonder dat alles zou veranderen en zijn lot zou keren. Toen ze bij hun bestemming aankwamen, zei Fariba: 'Je wist toch wat mijn plannen waren, Saïd? Je wist het toch?' Saïd bleef stil en zei niets. Uiteindelijk bracht hij haar naar huis en namen ze afscheid.

Op een bewolkte maandagmiddag, tijdens de pauze in het ziekenhuis, zaten Saïd en Fariba onder een oude esdoornboom in de tuin. Fariba keek hem aan en zei: 'Lieve Saïd, het is zover. De tijd om te vertrekken is gekomen. Het spijt me dat ik zoveel

verdriet en verwarring in jouw leven heb gebracht. Ik wist al lang dat je gevoelens voor me had, maar ik had niet door hoe diep ze gingen. Ik begrijp het nu, en ik wil je daar oprecht mijn excuses voor aanbieden. Ik hoop dat je nog je ware liefde vindt, iemand die je echt gelukkig kan maken. Zorg goed voor jezelf, en wees alsjeblieft niet te naïef in de liefde.'Saïd was sprakeloos; geen enkel woord kwam over zijn lippen. Het voelde alsof de hele wereld verging. Hij dacht: Is dit het einde van ons verhaal?

Hij ging weer naar De Zesde Trap, stak een sigaret op en keek om zich heen. Verdrietig, in de war en overstuurd zat hij daar, terwijl een paar voorbijgangers hem bezorgd aankeken. Hij leek eenzaam, alsof hij helemaal wegdroomde in zijn gedachten.

Wat is er allemaal gebeurd? Dacht hij. Waar ben ik mee bezig? Waarom loop ik altijd tegen muren aan? Waarom voel ik me zo ellendig? Wat is er mis met mij? Zijn emoties voelden zwaar, alsof er een zware steen op zijn borst lag. Hij voelde zich zo rot dat hij bijna wilde huilen, of zelfs nog erger. Hij was enorm teleurgesteld in zichzelf. Hij dacht terug aan de keuzes die hij de afgelopen jaren had gemaakt en vroeg zich af hoe het zover had kunnen komen.

Na het vertrek van Fariba raakte Saïd in een diepe depressie. Hij had nergens meer zin in en alles voelde nutteloos. Het ziekenhuis, waar zoveel herinneringen aan Fariba waren, maakte het alleen maar erger. Het werd te veel voor hem. Vaak, als hij alleen was, hilde hij stilletjes. Hij bleef zichzelf maar afvragen: Waarom ben ik niet zoals andere jongens?

Waarom kan ik niet gewoon meisjes versieren, ervan genieten en ze daarna loslaten? Waarom raak ik zo gehecht aan één meisje?

De dagen daarna voelden leeg en zwaar. Op zijn werk kon hij zich bijna niet concentreren. Alles in het ziekenhuis herinnerde hem aan Fariba: de gangen waar ze samenliepen, de koffiemachine waar ze soms even naar elkaar glimlachten.

Hij nam een paar dagen vrij en besloot zijn neef in het noorden van Iran op te zoeken. Misschien zouden zijn familie en de natuur hem wat rust geven, dacht hij. Dus hij ging op reis.

Toen Saïd aankwam, begroette zijn neef hem hartelijk in zijn dialect: 'Salam, amoe djan. Welkom.' ('Amooe djan' betekent 'lieve neef.'). Saïd begroete hem terug maar hij was met zijn gedachten ergens anders.

De volgende dag nam zijn neef hem en zijn eigen gezin mee naar het strand. De zeelucht en het geruis van de golven deden iets met hem, maar het was niet genoeg. Hij liep weg van de groep en ging op een omgevallen boomstam zitten. De horizon leek oneindig maar zelfs dat gaf hem geen rust. Hij stelde zich Fariba voor, aan de andere kant van de wereld, misschien ook op een strand. 'Kom terug, Fariba,' fluisterde hij. 'Nergens vind je een liefde zoals de mijne.' Zijn neef merkte dat er iets scheelde en vroeg: 'Wat is er, amoe djan? Je lijkt zo verdrietig.' Saïd zei: 'Het is niets,' en loog.

Die nacht kon hij niet slapen. Hij ging bij het raam staan en keek naar de lichten van de stad. Alles voelde benauwend, zelfs de stilte. De volgende ochtend nam hij afscheid van zijn familie. 'Waarom ga je al?' vroeg zijn neef. 'Wacht er iemand op je in Teheran?' 'Ja, amoe djan,' antwoordde Saïd kort. Hij loog weer. Er wachtte niemand op hem. Alleen een leeg appartement.

Terug in Teheran ging hij weer naar De Zesde Trap. Die plek waar hij ooit hoop had gevoeld, bracht nu alleen maar pijn. Toch bleef hij erheen gaan, alsof de herinneringen hem konden helpen.

Op zijn werk kreeg hij een vast contract. Zijn collega Madjid vertrok en nieuwe mensen namen werden aangenomen. Maar voor Saïd veranderde er niets. Zijn dagen waren gevuld met routine, en zijn nachten met herinneringen aan Fariba, de vrouw die als een vogel uit zijn leven was gevlogen en een wond had achtergelaten die nooit zou genezen.

Als het rustig was in het ziekenhuis, dacht Saïd vaak aan Fariba. Soms stond hij bij het raam in de gang en probeerde hij zich voor te stellen wat zij op dat moment in Amerika deed. Was ze al getrouwd? Dacht ze nog wel eens aan haar tijd in Iran? Zat zij ook wel eens 's nachts bij het raam, met een kopje thee in haar hand, starend naar de horizon? En dacht ze nog aan zijn aanzoek?

Saïd worstelde met zijn herinneringen aan Fariba en trok zich steeds meer terug op zijn werk. Hij praatte bijna niet met zijn

collega's, alleen af en toe met Hassan en Alireza over Fariba. Soms hoopte hij dat iemand in het ziekenhuis iets over haar had gehoord, maar niemand wist iets. Zijn Simorgh – de mythische Perzische vogel – was naar de Qhaf-berg gevlogen zonder een veer achter te laten. - Volgens de oude legende zou de Simorgh terugkomen als men die veer verbrandde. Maar er was geen veer. Saïds verdriet leek eindeloos en onoverkomelijk. Er waren een paar nieuwe collega's in het ziekenhuis gekomen, jonge vrouwen die net begonnen met werken. Sommigen van hen hoopten een partner te vinden op het werk. Maar Saïd voelde zich tot geen van hen aangetrokken. Hij had een soort onzichtbare muur om zich heen gebouwd. Niets leek die muur te kunnen doorbreken. Hij hield zijn gevoelens en innerlijke strijd voor zichzelf.

Op een dag vroeg een van de nieuwe vrouwelijke collega's:

- Waarom ben je zo stil en teruggetrokken?
Er is niets aan de hand, antwoordde Saïd. 'Ik wil jullie - gewoon niet storen tijdens het werk.'
- Waarom doe je geen dutje tijdens de nachtdienst als het rustig is? Je blijft altijd wakker. Is dat niet vermoeiend?'
- Nee hoor, zei Saïd. 'Er moet tenminste één van ons alert blijven voor spoedgevallen.'
- Waarom help je bijna altijd mee bij alle operaties? En waar denk je aan als je bij het raam zit en naar buiten staart?
- Soms lees ik iets, drink ik thee of rook een sigaret. Dit is mijn favoriete plekje in het ziekenhuis.